

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pia Desideria

Hugo, Hermann

Mediolani, 1634

Liber Secvndvs. Vota Animæ Sanctæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43734

LIBER SECVNDVS.

V O T A

ANIMÆ

SANCTÆ.

Concupiuit anima mea desiderare iustifica
tiones tuas Pſal. iis.

C. Blancus fec.

ib.

I.

Concupiuit anima mea desiderare iustifica-
tiones tuas. *Psal. 118.*

CO Elestem, dubitans, terrenumq; inter amorē,
Nescio, quo statuam sub duce signa sequi.
Ille sub imperium, vocat hic ad pilea; pugnant
Dissimili nimium conditione duces.
Hinc, vocor hinc reuocor, rursusq; inuitor utrimq;
Non secus ac refluxo quassa carina salo.
Ambiguum faciunt Amor hic, Amor ille duellū,
Impediuntque suo sistere vota loco.
Sit satis, ab! tandem mala tot fastidia passa,
Et sinar ad portus spem reuocare suos!
O Deus! aut nullo caleat mihi pectus ab igne,
Aut solo caleat legis amore tua!
Nō nego, quod lubeat, magna est, optare voluptas;
Et modò posse volo dicere, nolo, modò!
Frena nihil patitur minùs, atque libido vonendi,
Nec se lege sinunt libera vota premi.
Ut vagus exultim lorisque, lupisque solutus
Quoslibet in pastus currere gaudet equus:
Aut stabulo ruit, & viridi mox voluitur herba,

G

De-

Deposito nimium bucula leta; iugo.
 Ast ubi mox reuocat consuetam ad aratra colonus,
 Excudit ille lupos, illa recusat onus,
 Scilicet expetiitur libertas una uouendi,
 Quae satis est, quamuis utilitate vacet.
 Sic Phaeton, patriae ruiturus ab axe quadrigae.
 Appetis ignotos flectere rector equos.
 Sic quoque non solitis dura nitentis aliius alis
 Icare, sabiectis labere mersus aquis.
 Quam varia superam lassas prece tundimus aures?
 Calitibus, puto nos saepe mouere iocum.
 Ille uouet nuptam, nupta uouet ille sepulcrum;
 Hic sobolem nasci postulat, ille mori:
 Ille Patri mortem, Patri rogat ille salutem;
 Hic fieri iuuenis supplicat, ille senex,
 Vix, puto, consentit centum de millibus unus;
 Quin aliquis voto dissidet ipse suo.
 Denique quid Superos oret, pars maxima nescit,
 Tam noua quisque sibi vota, precesque facit.
 Sic ubi iam gravidas stimulant fastidia Matres,
 Obscenam satiant ferula pudenda famem:
 Scilicet expeditur modò calx, modò creta palato;
 Et modo, quae stomacho displicuere, placent.
 Quid desiderijs ultra tot inanibus vrer?
 Quid iaculor nullo votaue spesque scopo?
Este

*Este procul gemitus, procul anxia turba, timores;
Sollicitaque preces, vota que, spesque procul.
O Deus, aut nullo valeat mihi pectus ab igne,
Aut solo caleat legis amore tua.*

AVGVSTINVS

Solil. c. 12.

Allide Domine concupiscentiam meam
dulcedine tua, quam abscondisti timen-
tibus te, vt concupiscam te concupiscentijs sem-
piternis, ne vanis illectus & deceptus interior
gustus penat amarum dulce, & dulce amarum.

Vtinam dirigantur viæ meæ ad custodiendas iustificationes tuas: Psalmus.

G. B. Marcus fecit.

17.

I I.

Vtinam dirigantur viæ meæ ad custodiendas
iustificationes tuas! *Psal. 118.*

QVO ferar? in tanto deprensa errore viarū,
Sectum vbi tam vario tramite fallit iter?
Hæc abit in dextram subit altera semita lauam,
Illa tumet cliuis, vallibus ista iacet.
Hæc faciles aditus, aditus habet illa malignos,
Et quos illa tegit, detegit illa dolos.
Quoque vel hæc tendat, vel quò se porrigat illa,
Exitus implexo sine videre vetat.
Non ita, qua partes via se findebat in ambas,
Herculis ambiguum fecit euntis iter.
Nec totidem refluis Maander flectitur undis,
Ipse suis quamuis obuius erret aquis.
Nec labirynthæi tanta est fallacia tecti,
Curua licet varijs flexibus antra tegat.
Heu, grauiora meos cohibent discrimina gressus?
En gemina dubiam parte pericla premunt.
Non ego qua metuam diuortia mille viarum;
(Solutus Dedalea, qui fuit æde labor)
Sed præter varios curuis ambagibus orbes,

G 3

Nox

Nox etiam cœcas celat opaca vias;
 Nullaque se presso monstrant vestigia signo,
 Quâ populus trito calle, notarit iter.
 Et licet explorem præteritis obuia palmis,
 Et vitem obstantes, tubera dura, petras.
 Vix satis inceptos ausim producere cursus,
 Sed retinēt timidum noxque dolusque gradum,
 Lassus ut ignota cum fors regione viator
 Opprimitur nebula præcipitante diem;
 Nullaque iam toto collucent sidera Cælo,
 Nec propè sunt vlla, rustica tecta, case;
 Nullaque signato callem notat orbita sulco,
 Vlla nec humano semita trita pede;
 Nec scit, an in sylvas, an eat ruiturus in undas,
 Longius inceptam si paret ire viam;
 Tum validis mutos compellat vocibus agros,
 Si quis aberranti præstet arator opem.
 Vique vel è stabulis, tacitisque quis audiat antris,
 Ingeminat longos, terque quaterque sonos.
 Omnis at in surdas clamor volat irrius auras
 Nullaque Pastoris verba remissa sonant.
 O quis in his tendat mihi stamina fida periclis?
 Quis Deus, in tanta, sit mihi nocte Pharos?
 Isacidas quondam per inhospita regna vagantes,
 Insolitas docuit clara columna vias:

Stella

Stella comes monuit Nabatheos lumine reges,
 Paruaque Bethlemia duxit in antra domus.
 Quin recreant trepidos, fratrum duo sidera, nautas
 Tu quoque mi gemini Castoris ede facem.
 Gnosis aberrantem reuocauit Thesea filo,
 Sestaque Leandro fixit amica facem,
 Ecce ego sum Theseus, vice tu mihi sis Ariadnes,
 Cumque ero Leander sis vice Sestiados.
 Aspicias ut multi, vaga turba, per aua currant,
 Et suis huc, illuc, quemlibet error agat?
 Hic cadit ignota praeceps Regione viarum,
 Ille vago cecum tramite versat iter:
 Hic celerat cursus; hic passu deside lentat;
 Sapius ille suos fertque, refertque gradus;
 Hic diuersus abit lateri comes ille propinquat;
 Hic Comitibus ductu fallitur, ille suo:
 Perpetuos aliquis vestigia flectit in orbes;
 Alter in obliquas voluitur vsque vias:
 Hic ratus ad certam cursu se tendere metas,
 Decepto repetit limina prima pede:
 Deniq; in errorem facto ruit agmine vulgus,
 Quodque tenere decet, vix tenet vllus iter.
 O vtinam, recto tendat mea semita ductu,
 Nec fraus decipiat tramitis vlla gradum?
 Qualis at excusso fugit irrenocabilis arcu.

Dum volat ad certum missa sagitta locum;
Talis inoffenso festinet limite cursus,
Qua tua nempe monent tendere iussa, via,
Esto igitur, mea lux, quoties iaculabere, nervus;
Quemque peres iaculis, lex tua sancta scopus;
Quaque scopum cupies certus tetigisse sagitta.
Illa ego sum digitis lecta sagitta tuis.

AVGV.

AVGVSTINVS

In solit. cap. 4.

O Domine qui es lux, qui es via, veritas, & vita, in quo non sunt tenebræ, error, vanitas, neque mors. Dic Verbum Domine; fiat lux, vt videam lucem, & vitem tenebras: videam viam, & vitem inuium: videam veritatem, vitem vanitatem: videam vitam, & vitem mortem.

Per-

*Perfice gressus meos in semitis tuis, ut
non moueantur vestigia mea. Psal. 16.*

C. Blancus. fec.

18.

III.

Perfice gressus meos in semitis tuis : vt non moueantur vestigia mea . *Psal. 16,*

E Rgo caduca gradum toties mihi tibia fallet.
 Sternet & in plana pes vitiosus humo?
 Aspice, qui Cœlis hominum vestigia spectas,
 Firmaque fac presso stet mea planta solo.
 Instruit implumes pennata Ciconia pullos,
 Et docet aerias prepes inire vias.
 Exemplo volucrem sequitur modo filia Matrem,
 Tutaque iam peragit, quod metuebat, iter.
 Prouocat expansis sobolem Iouis armiger alis.
 Et iubet insuetas sollicitare plagas.
 Mox præit, & pleno se iactat in aere lapsu,
 Remigio soboles subsequiturque patrem.
 Dum primum ignotas tentat puer inscius undas,
 Corporis indoctum subere fulcit onus:
 Mox opis oblitus, stumen sine cortice tranat,
 Flumen in experto sæpè sed ore bibit:
 Sapius at doctis ubi planserit æquora palmis,
 Ducit in immenso brachia tuta salo.
 Aspice, qui Cœlis hominum vestigia spectas.

Aspice

Aspice qua nobis arte leuetur iter :
 Sustineor fragili puerilia membra curuli ,
 Quaeque vehunt socias ipsa propello rotas .
 Nempe tripes baculi sic stipite nititur aras ,
 Quiqua senem vectat , à sene fertur equus ,
 Nec tamen ambiguis malè decipiare querelis ;
 De pedibus , tecum , nulla querela meis .
 Nec vitio planta ; vitio neque crura laborant ,
 Saxa per & salebras tibia nostra salit .
 Non ego pennipedi dubitem certare Camilla ,
 Isse per intactas qua pede , fertur , aquas .
 Quod queror , est animi vitiū lacrymabile nostri ,
 Qui , quibus incedat , languidus est pedibus .
 Heuiacet afflictis , affectibus omnibus aeger !
 (Hi , quibus incessit , nempe fuere pedes)
 Si quod iter , quamuis breue sit , virtutis eundū est ,
 Mens mihi fit minima lassata labore via ;
 Crura forent fragilis veluti tua . Nyle , papyrus ,
 Quaeque ruit mota canna palustris , aqua .
 Rarus , at immodicus quandoq ; resuscitat ardor ,
 Et pede fulmineo stringere cogit iter :
 Sed bene vix coeptū , currendi extinguitur ardor ,
 Lampadis vt magno flammula parua Notō ,
 Ne tamen ignavis videar segnescere plantis ,
 Promoueo tardos pigra subinde gradus .

Aſt

Ast mea tunc, caueam quisquam vestigia seruet,
 Ne puter immodicis ebria facta scyphis.
 Scilicet in partes, ita tibia claudicat ambas,
 Semipedis claudi pes ut hiulcat iter:
 Nunc volo, nunc nolo, nunc aestuo, nunc languesco,
 Nunc stupet ut rigido mens religata gelu:
 Impatiens igitur, coepti sine fruge laboris,
 Sape via medio, lassam retento gradum.
 Sed neque, qua languens statione resistere tento,
 Instabilem valeo figere firma pedem.
 Auferor aduerso velut incita puppis ab aestu,
 Quam neque vis remi nec sua vela iuuant;
 Damnaque sunt iterum vano redimenda recursum,
 Irruus, eterno sic redit orbe labor,
 Nempe catenari, sic publica corpora, serui
 Circumcunt, toties pendula tecta mole;
 It mola, per que suos rapitur circumuaga gyros,
 Sed perit his, quicquid conficit illa via.
 Heu quid agam! neque sueta vehi neque currere
 Nec pedibus minimas utilis ire vias! (docta,
 Magnum iter est Coelo magnis huc passibus itur,
 Quid faciet lentis nostra quadriga rotis?
 Tu spatia ingenti perlaberis ardua saltu,
 Vastaque tergemini crura gigantis habes.
 Loum passu, Hesperiumque amplectere mundum,
 Sub

Sub femur ut Rhodius vela Colossus agit:
Ast testudineo reptat mihi tibia gressu,
Aut chelis referor; Cancer adunce, tuis.
Quid positas igitur sperem contingere metas,
Qua metas refugo perdita sector equo?
O Deus, ambiguos trepidantis perfice gressus,
Vincat & applausis nostra quadriga rotis!

Q
atqu

AMBROSIVS

De fuga seculi Cap. I.

Quis inter tot passiones huius corporis
inter tantas illecebras huius sæculi tutū
atque intemeratum seruare potest *vestigium*.

Con-

Veni dilecte mi, egrediamur in agrum,
commoremur in villis. Cantic. 7

G. Blaucous fecit.

22.

Co
L
Cer
S
Ho
L
Ser
V
Tri
P
Et p
Q
Asp
A
Et l
S
Cur
D
Plur

I V.

Confige timore tuo carnes meas, à iudicijs enim
tuis timui. *Psal. 118.*

Littera prima rudi quondã inculcata iuuenta,
Fertur ab antiquis, Numinis esse *Timor* :
Certaque non alia Sapiencia discitur arte
Si qua fides verbis, Nate *Dauid*, tuis :
Hoc quoque nostra fuit formata puertia ludo,
Docta que sidereas mens trepidare minas.
Semper at heu ! tantis stupuit mens cœca tenebris,
Ut neque, quod toties audiit, *Alpha* sciat.
Tristibus *Orbili* plectenda ignavia sceptris,
Post male tot positos, nil didicisse, dies !
Et pueri ferulis segnes *Elementa* docentur,
Quæ leuis assequitur sedulitate labor ;
Aspiciunt nigras *Cadmi* bis, terue puellas,
Aspectasque vocant, nomine quamque suo.
Et licet atratio sit par color omnibus ore,
Signa tamen faciem propria quamque notant.
Cur ego quod teneris *Infantia* combibit annis,
Discere non etiam tempore posse putem ?
Plurima sunt, nullo penitus mihi docta *Magistro*,
H Cur

H

Cur

Cur disci nequeat, arte iuuante, *Timor*?
 Ah pudet! en timeo, quæ contempsisse decebat;
 Non timeo iustos quæ meruere metus.
 Flagitium, minimo timeo committere teste,
 Non timeo facinus, teste patrare Deo.
 Ne corpus perimant, metuo de nocte latrones,
 Nil metuens *Anima* certa pericla mea.
 Nempe fugit picta sic passer imagine larua,
 Illita cui visco virga timenda fuit.
 Sic tremit aspecta ceruus formidine penna;
 Nec tremit obstantes, agmina rauca canes;
 Sic quoque, *Marmarica* trepidat leo terror arena,
 Et cadit in tensas, territus igne plagas.
 Heu premit humanas furor hic caligine mentes;
 Fulgetras metuunt, fulmina nulla pauent.
 Subicitur pedibus nigri metus omnis *Auerni*,
 Creditur & stygijs fabula ficta foci.
 Scilicet, abiecto leue fit scelus omne timore,
 Sed grauis insequitur pœna *Timore*, scelus.
 Flagitijs demum incipiunt trepidare peractis,
 Ante scelus, nullus pectora terror habet.
 Tum pauor heu madidis mentem sudoribus angit,
 Et læsi ante oculos *Numinis* ira redit.
 Tum subitus strato vigiles *Timor* excutit artus,
 Propria tum vacuos terret imago choros.
 Si strepitum moti dederit mus stramine lecti,

Creditur è syluis exiluisse leo.

Nocte leuis quassa si murmuret arbore ventus,

Horrescunt rigida, fronde sonante, coma,

Quid faciant, subitis si fulminet ignibus aether,

Aut sonet aethereo grandior axe fragor?

Pectora caelesti stupeant percussa tumultu

Et flamma metuant dissiliente peti.

Tunc terrent auræ, tunc terrent scilicet vmbrae,

Augurioque notant omnia signa necem.

Quin etiam nemorum nocturna silentia terrent,

Ipsaque se fontem mens furiosa timet.

En quantum miseris poena, mens conscia donat?

Ipse in sese animus verbera tortor agit.

Heu quoties stygi, turbato in Casare, manes;

Phaer salici quoties emicui stis agri!

Saeue Patris vindex, furis agitaris; Oreste,

Vmbra trucidatae viua Parentis erat.

Mæste colubriferæ Pentheu laniaris Erynni,

Vindicat hoc lesos verbere Diua Deos.

Nulla reos animos agit magè dura Tirannis,

Quàm testem assiduè pectore ferre suum.

O Deus! o confige tuo mihi corda timore?

Ne peccem, furor hac cusvide noſter eget.

Vtilis ante scelus Timor est qui frena gubernet,

Qui timet, admissio crimine serò timet.

BERNARDVS

Serm. 29.

PRudenter sagittari & impugnari salubriter postulat sanctus cum dicit in oratione: *Confige timore tuo carnes meas.* Optima *Timor* est sagitta, qui conficit, & interficit carnis desideria, vt spiritus saluus sit.

Auerte

i-
e:
or
i-

*Auerte oculos meos ne videant vanita:
tem Psalmis.*

C. Blancus f.

20.

V.

Auerte oculos meos ne videant vanitatem . Psal. 118.

Pervigilant geminae celso mihi vertice stella,
 Quaeis est perpetuis munus in excubijs .
 Nec tamen errantes neque possum dicere fixas,
 Sed merito, duplex utraque nomen habet .
 Errat ab officio vaga saepius utraque iusso,
 Utraque docta suum fixa tenere locum .
 Motibus ambae agiles, fixa statibus ambae,
 Quod genus hoc stellas Oedipus esse putet ?
 Vos, oculi; vos conspicua duo lumina frontis,
 Sidera vos estis, quae mihi bina micant .
 Vos, quibus in celsa statio data pervigil arce,
 Excubat ut summa lucida flamma Pharo,
 Aut qualis specula servans spectator ab alta,
 Quaeque propinqua, videt; quaeque remota, videt.
 Non tamen ut trepidis qui lucent naubus ignes,
 Vos mihi tam fida lampade fertis opem :
 Flamma regit nautas, dum flammam tedia ministrat,
 Aut flammam retrahant quae posuere manus;
 Vos (velut excussis rapidus ruit axis habenis,

H 4 Fre-

Frenaque qui rupit durior oris equus,
 Quò iubet, indomitum differtis in auia cursum,
 Iam nulla Domini lora regente manu.
 O oculi! scopuli titulo meliore vocandi!
 Heu quibus allisa tot periere rates!
 Dina peregrinas virgo visura puellas;
 Mater deposita virginitate, redit.
 Rex videt Vriaden nitido semel amne lauante,
 Illa, Cupidineas vibrat ab amne faces.
 Pulcra Duci Assyrio dum comit Iuditha formans
 Assyrium truncat Iuditha compta Ducem.
 Forte senes niueam semel aspexere Susannam,
 Ambo senes oculis interiere suis.
 Non tot, ad infames, dura Acroceraunia, cantes,
 Hyppotada laceras contudit ira rates.
 Non tot, in expletis fera faucibus vnda Malea,
 Scyllaque veliferas hausit auara trabes.
 Quis pia nunc igitur non laudet fœdera lobis,
 Quae cum luminibus sanxerat ille suis?
 O oculi? ò quanto vos tutius illa revulsit,
 Democrati, proprijs dextera magna canis!
 Quàm benè Christiadum quoque nobile Lucia, no-
 Extudit intrepida lumina bina manu! (mem.)
 O oculi! ò scopuli! crudelia, barbara, saxa!
 Saxa, quibus magna tot cecidere Anima!
 Quàm

Quàm male commissio geritis pro munere curam:

Ad mala quos toties sensimus esse Duces!

Scilicet hac vobis, capitis custodia lege,

Præcipuaque arcis credita cura fuit:

Vt rectos hominum vultus, sublimiaque ora

Digna Polo, bruta deprimeretis humo.

Quin potius Superis mentes attollitis oris,

Hæcque super terras, Oceanumque super?

Stellarumque super, mundiue volubilis orbes,

Denique quicquid habet lunaque, solque super?

Illius o oculi? spectacula pulcra theatri,

Materies, vestris lusibus apta foret.

Putre sed æternis cœnum preponitis Astris,

Omnis et in terras pronior iuit amor.

Quid faciam? abruptis oculi regnatis habenis,

Iam frenum indociles imperiumque pati.

Obde, Deus, piceas oculis erronibus umbras,

Aut superiniecta lumina claude manu.

AUGVSTINVS

Solil. Cap. 4.

VÆ cæcis oculis qui te non vident, sol illumina-
 minans cœlū & terram! væ caligantibus
 oculis, qui te videre non possunt! Væ auertenti-
 bus oculis, vt nō videant veritatē! Væ non auertē-
 tibus, vt videant vanitatem!

Fiat

Fiat cor meum immaculatum in iustificationibus tuis, ut non confundar. Psalmus.

C. Blancus f.

21.

V I.

Fiat cor meum immaculatum in iustificationibus tuis, vt non confundar!

Psalm. 118.

SI tibi me gratam facie fore, Sponse putarem.
 Nulla mihi prior hoc cura labore foret.
 Primaque de nitidis cautela coloribus esset,
 Altera, deformes ore fugare notas.
 Nullaque deficerent medicandis vultibus arma,
 Multa sed omnigenas pixis haberet aquas.
 Multaque compositos celaret capsula colores,
 Quaeque nouant vetulam picta venena cutem,
 Lanaque purpurei madefacta rubedine fuci,
 Cretaque montanas vincere nata niues.
 Et nitri rubra spuma, & pinguis poppeana,
 Quaeque cutis maculas, Halcyonae, necant.
 Denique quicquid id est, quo tingitis ora, puella,
 Ah nimium formae gens studiosa tua!
 Tunc quoque corrigerem speculo censore lituras,
 Ore nec in toto munda notanda foret.
 Sique supercilij pilus vnus abesset ab arcu,
 Vnicus ecce pilus, vociferarer, abest.

Si

Si color inficeret vitiatos decolor orbēs,
 Luminibus color hic, vociferarer, obest.
 Si nimis adductam conuolueret area frontem,
 Quae mihi ruga cutem, vociferarer, arat?
 Nempe vel exiguo metuam te ladere nauo,
 Vlla foret forma si tibi cura mea.
 Vnaque quae tumidum faceret verrucula clium,
 Haec foret offensa causa putata tua.
 Atque ita de minimis audirer dicere mendis
 Displicet haec sponso forte litura meo.
 Nostro igitur reliquus si quis decor abforet ori,
 Exumeret vitium factus ab arte decor.
 Casariemque alto struerent tabulata capillo,
 Staret & in volucri plurima gemma coma.
 Aure duplex gemini pretium penderet Elenchi,
 Iret Erythraeus colla per alba lapis.
 Tumque ego sic faciem, rutilos ita compta capillos,
 Auderem ternas vincere quarta Deas.
 Sed memini; neque te facies, neque forma laceffit,
 Spes capit hac caecos inuidiosa procos,
 Qui quid ament, inter phaleras tot, saepe requirunt;
 Quas ubi sustuleris, pars quota Virgo sus est?
 Fallitur infido prope, turba leuissima, fucos;
 Praeter et has phaleras, vix quod ametur, habes.
 Aequabat niveos par Wilgefortis olores

Nota

Nota nimis forma nomine virgo sua.
 Fiat ut Androgynos setosis hispida malis;
 Barba, rogat, teneras, vestiatur hirta genas,
 Lucia sydereis, ceu fax, lucebat ocellis,
 Cunctorumque oculis, lucia, sidus erat.
 Ne male luceret, mea lux, extinguere, dixit;
 Fodit & impacta lumen utrumque manu?
 Laeserat egregio multos Euphemia vultu,
 Fecerat & roseis vulnera multa labris:
 Ut fieret mutilo, foedoque inamabilis ore,
 Abscidit ense duas, bina labella, rosas.
 Maxima de facie verus praeconia rumor
 Deque tuis dederat Andragesina genis:
 Non poteras veram falsi convincere famam,
 Quod poteras, facta est per tua vota, brevis.
 Sponse, peregrina non carperis igne figura,
 Nec bene crispata falleris arte coma:
 Cor tibi labe carens, tibi cor sine crimine, cordi est
 Obstet & ut facies, cor tibi sponse, placet,
 O utinam mihi cor nullis infame lituris
 Flagitij purum suspitione vacet!
 Tum securi tui mihi mens gestiret amoris,
 Nec mea deijceret conscius ora pudor.

H V G O

De S. Victore

in Arrha Anima.

O Maculae foedae, & turpes quid tam diu
haerentis? abite, discedite, & ne praesu-
mite amplius oculos dilecti mei offendere.

Veni

n die
æsu-

eni

*Confige timore tuo carnes meas, a
iudicijs enim tuis timuij Psalmus*

C. Blancus fec.

19

Hæc tua si mensa est, sat mihi ruris, ait,
 Mox vice conuersa, mus Rusticus iuit in urbem
 Urbico in hospitium mure vocante suum:
 Magnaque cum tanto minor esset mensa paratu,
 Ut sonuere fores mensa relicta fuit;
 Et propè deprenso conuiuia expalluit hospes,
 Turbati que suum vix reperere cauum.
 Rusticus ast animo sensim cum voce recepto,
 Corripuit celerem Musculus urbe fugam:
 Et procul è cliuis oculos ad mœnia torquens;
 Quàm meus his præstat mœnibus inquit, ager!
 Iam satis urbanas, mea lux habitauimus edes,
 Vrbe volanti strepitus, rus colit alta quies.
 Si memores es (subeat tibi pars lautissima vulgi)
 Quisque suburbanum rus propè ciuis habet;
 Cumq; suam assiduè commendet quilibet urbem,
 Re tamen, ipsa magis rura placere docent.
 Quin, quorum imperijs vrbes, arcesque reguntur,
 Anxia securo pectora rure lenant.
 Et magis hic puri libertas aurea Cœli,
 Quàm laqueata, domi, marmore recta placent.
 Nec que centeno sinuat se porticus arcu,
 Lenit, ut ambiguos paruula villa, meus.
 Iam satis urbanas, mea lux, habitauimus edes,
 Quin semel in villis degimus, aut in agris?
 Est

Est mihi fontanis circumdata villulariis,
Villula, qua nusquam cultior vlla viret.

Seu Cœli ingenio, seu fertilis indole terræ,
Aptaque vicini commodiate loci.

Huc mea lux, paucis tantum si veneris horis,
Oblitus patriæ protinus vrbis eris.

Tumq; ego, ceu tacita turtur meditatus in umbra,
Libera, colloquijs, Sponse, vacabo tuis.

Et procul à populis procul vrbibus atque tumultu
Optata toties, sola, quiete fruamur.

Audiet hic nullus quæ mutua verba loquemur,
Nostraque qui turbet otia nullus erit.

Quique notet nostros, nemo metuendus, amores,
Tetricus hic nullum ius sibi Censor habet.

Tunc mihi tu promes secretis intima fibris.
Quæq; inuent animum verba cupita meum.

Tunc ego, si quanta dicam tibi, saucia flamma;
Quæque licet similes, dicta placere, scio.

O semel optati micet hæc mihi fideris aura;
Quam fortunato lux erit illa die!

Nam satis Urbanas, mea lux, habitauimus edes,
Nostra sit exiguo tempore, villa domus.

V O T A
HIERONYMVS*Epist. 1. ad Heliod.*

Quid agis? quamdiu te tectorum vmbra
premunt? quamdiu fumosarum vrbium
carcer includit? Crede mihi, nescio quid plus
lucis adspicio, libet sarcina corporis abiecta ad
parum ætheris euolare fulgorem.

Trahe

mbra
bium
d plus
cta ad

ahc

*Trahere me, post te curremus in odorem
unguentorum tuorum Cantic. i.*

c. Blancus fec.

23

T
A
Vix
Ip
Lass
Sa
Affi
N
Surg
N
Nun
N
Cum
Qu
Heu
Te
An fi
Ne
Aeger

VIII.

Trahe me post te, curremus in odorem un-
guentorum tuorum. Cant. 1.

Aspicis ut iaceant strati sine viribus artus,
Nec sum qualis eram, sola sed umbra mei.
Vix traho pertesa fastidia tetrica vite,
Ipsaque sunt oneri languida membra sibi.
Lassa iacet capitis nimio sub pondere cervix,
Sarcina suntque manus, sarcina suntque pedes.
Assidueque novam querunt iactata quietem,
Nec scio quo tandem fessa locare situ.
Surgere nunc meditor, nunc lassa recumbere strato,
Nunc nixum cubito sustinuisse caput.
Nunc lubet inuerso, nunc ore cubare supino,
Nunc aliud lateri substituisse latus.
Cumque ori cunctas peragraui languida partes,
Quilibet ex aequo displicet usque locus,
Heu! quid agam, grauis ipsa mihi, languensque iacensque,
Teque volens cursu, non tamen apta, sequi:
An fugis & medijs morientem deseris agris,
Nec mora tanta datur dum comes ire queam?
Aeger ita in Libycis, à milite, miles arenis

Deseritur, subita cum data signa fugæ;
 In trinijs genitrix ita proijcit impia natum,
 Quem lactare pudor, pauperiesve vetat.
 Tende manum, nostrique pius miserere doloris;
 Tende manum refugo vel pede siste gradum.
 Troica Dardanius cum Pergama cingeret ignis.
 Quisque senem rapuit filius igne patrem.
 Trans mare defessam fert nata Cleonia matrem,
 Sustinet hinnulei Cerna natantis, onus.
 Tu solam ignotis, fugitiue, relinquis in aruis;
 Nec sinis hoc humeris ponderis esse tuis?
 Quamquã ego, vel fieri tibi sarcina tãta recussem,
 Si modo vel leuitor traxeris, ipsa sequar.
 Et sequar & curram, rapiarque simillima vento,
 Languida funesto quã modo strata solo.
 Nec quibus inuitam cogas, opus ense, vel armis;
 Sponte nec iniecto, libera, fune sequar.
 Traxit ad impulsa querulus testudinis ictus,
 Cum syluis Geticas Thrax Cytharista feras.
 Traxit & attonite syluæque, feræque stupebant;
 Sic fide, sic filo, se potuisse trahi.
 Non ego Bystoniæ mouear testudine Vatis,
 Nec trahar Aonia voce sonante lyra.
 Quemq; sui rapiunt sensus, sua quemq; voluptas;
 Se finit hic oculis, auribus ille capi.

Non

Non ego luminibus, non auribus otia venor;
 Noster Achamenij languor odoris eget.
 Lux mea, rorilegis halat tibi spica capillis,
 Manat odorata Palladis imbre caput.
 Vda Palestino fragrant tibi tempora nardo,
 Myrrhaque de madidis stillat odora labris.
 Efflat Orontei tibi graminis halitus auras,
 Verbaque quot loqueris tot iacis ore rosas.
 Albaque Pancheo cervix tibi sudat oliuo,
 Assyrioque humeros rore perungit Onix.
 Et manus Ambrosijs pluit utraque roscida guttis,
 Et digiti Libyca germina messis olent.
 Denique quicquid olent conchis unguenta Sabæis,
 Balsama quicquid olent, hoc meus halat Amor.
 Nec solum Assyrijs que sudant balsama ramis,
 Nataque odorifero thura Sabæa solo:
 Fragat Orontæis hic spica suavior herbis,
 Guttaque Pancheis nobilior lacrymis.
 Nempe tuo qualis, Basilissa pudica, cubili.
 Qualis odor thalamo, Cecili casta, tuo.
 Aut qualis, cum Dorotheæ pennatus Ephebus
 Attulit hybernas germina verna rosas;
 Aut Nasarenigena qualis cum Virginis ædem
 Sparsit Iessæi floris anhelus odor;
 Denique Divorum qualis cum gemmea stillant

Indi-

*Indigetum liquidis amphitheatra crocis.
O semel has liceat mihi ducere naribus auras
Qua modò languebam, sana repente sequar.
Multaque currentem sociarum turba subibit,
Ut glomerat socios vecta columba greges.*

G I L B.

In Cant. hom. 19.

Tenax est funiculus amor; amor affectuose trahit, cui est idipsum alloqui, quod est allicere: nihil amoris tenacius vinculo, nihil trahentius.

Quis

Quis mihi det te fratrem meum, sugen-
tem ubera matris meae, ut inueniam te foris
et deo scūer te et iam me nemo despiciat
Can. 8.

C. Blancus f.

24.

I X.

Quis mihi det te fratrem meū fugentem vbera
matris meæ, vt inueniam te foris,
& deosculer te, & iam nemo me
despiciat. . *Cant. 8.*

Quis cumulet patrias tāto mihi stēmate ceras,
Frater vt ad fratres annumerere meos?
Non tamen hoc facio pro stirpis imagine voturus,
Nulla mihi augendi sanguinis ambitio est.
Stirpe licet nostra sanguis tibi vilior esset,
Optarem fratrem te tamen esse meum.
Non pubente quidem vernantem flore iuuentis,
Prima cui roseas vestiāt umbra genas:
Sed puerum, toto qui nondum vixerit anno,
Lactis adhuc mater quem mea pascat ope.
Quique ego quas suxi, paruo trahat ore papillas,
Insideatque illos quos ego sepē, sinus.
Hoc ego vel simili cupiam te corpore fratrem,
Si fueris maior, non ego te cupiam.
Quin ignur nostris, mea vna renascere seclis
Vt videam cunas, pusio parue, tuas?
Et nisi fallor habent pueri quid amabile mores,
Queque

Quoque carent iuvenes, virque senexque carēt.
 Utque suam quævis laudem sibi vindicet ætas,
 Ille tamen pueros scilicet ornat amor.

An dubitas, alias puerili pusio vultu,
 Ipse Deum domitor, paruulus esset, Amor?
 Nō nisi quod reliquis, magis hæc sit amabilis ætas,
 Nullaque sit tantum quæ, quod ametur, habet,
 Hæc quoque, cur voueam puerū Te causa coëgit,
 Crediderim, puero quod mage posse frui.

Quin igitur nostris, mea vita, renascere sæclis
 Ut videam cunas parue puellæ, tuas?
 Tum mea, ceu nato, quoties daret vbera Mater
 Parue, Tui toties copia prompta foret.
 Prompta foret noctuque, diuque, domique, forisque,
 Et sine sollicito copia multa metu.

Quin igitur nostris, mea vita renascere sæclis,
 Osculer ut cunas parue puellæ tuas.
 Casta, soror paruo quæ porrigit oscula fratri,
 Oscula derisor carpere nemo potest.
 Et licet illa frequens spectauerit oscula testis,
 Illa tamen testis carpere nemo potest.
 Et licet inceptas stiterint hæc oscula voces,
 Semper habent iustas oscula casta moras.
 O bona, quæ nostris faueant ita Numina votis,
 Teque velint fratrem sic semel esse meum!

Nasce-

LIBER SECVNDVS. 143

Nascere parue puer, fraterque admittite vocari;
 Omnia te mundi vota, precesque petunt.
 Quid præ lætitia, facerem tibi paruule frater?
 Abi præ lætitia, quid tibi non facerem?
 O quoties veitis furtim deprenderer horis,
 Peruigil, ad cunas, nocte stetisse tuas?
 Quot tibi seruitijs soror obsequiosa, studerem,
 Forte vel officijs facta molestæ meis.
 Nempe dato quoties depelleret ubere mater,
 Depulsum geminis exciperem manibus;
 Aut quoties tepida gestare iuberet in umbra,
 Gestarere vlnis sarcina grata meis.
 Aut quoties blando dare languida lumina somno,
 Somniferis caneret vox tibi nostra modis.
 Ipsaque, cum digitos cunis adhiberet agendis,
 Illicet hoc à me præriperetur opus.
 Mox ubi te nostra concrederet anxia cura,
 Discendensque mihi diceret, esto vigil:
 Excubijs, soli prope Te mihi, parue, relictis,
 Quam facerem votis libera frena meis
 Continuo, tacite, velo de fronte reducto,
 Explerem aspectu lumina noctra tuo.
 Inque tuo, fixis herens obtutibus, ore,
 Vterer oblatis commoditate loci:
 Et citò subyocerem capiti, colloque sinistram,
 Appri-

Apprimeretque meo Te mea dextra sinu.
 Et tibi, vix tactis furarer basia labris.
 Basia sic somno non, nocitura tuo.
 Quin igitur nostris mea vita renascere sacris,
 Ut semel optatas suauiter ore genas?
 Mox ubi lactanti sensim tibi cresceret etas.
 Primaque discenti, verba docenda forent;
 Discenti cuperem fieri tibi, parue, Magistra,
 Blasque, truncatis verba pręire sonis:
 Cumq, geri alterius nolles modo grandior, vlnis.
 Ausus arundineo currere solus equo,
 Instruerem stabili vestigia figere gressu,
 Membraque constanti firma locare pede.
 Tumq, molesto aliquod si offenderet obyce saxum,
 Tutus in extensas exciperere manus.
 Quin tua sapè velim falli vestigia lapsu,
 Lapsus ut amplexu sustineare meo.
 Nec tanti pretium peterem mihi grande laboris,
 Suauiole pretium solueris omne tuo.

LIBER SECVNDVS.

BONAVENTVRA

Soliloq. cap. 1.

Ignoravi quod tam suavis, ò bone IESV,
esset tuus amplexus, tam honestus tactus
tuus, tam deliciosus conuictus tuus, cum enim
te amaui, munda sum; cum accepero, virgo
sum.

R

In

In lectulo meo per noctes quæsiui
 quem diligit anima mea. quæsiui illum et
 non inueni. Cantic. 3.

C. B. Vanicus f.

25

X.

In lectulo meo per noctes quæsiui quem diligit
anima mea; quæsiui illum, & non
inueni. *Cant. 3.*

Casta canunt nostræ suspiria, votaq; Musæ,
Nullaq; de thalamis vox, Hymenæe tuis.
Ut sua corporibus, sic mentibus est quoq; flamma,
Et propè deterior corpora flamma coquit.
Intus in accensis qui mentibus aestuat ignis,
Delicias liquidi solus amoris habet.
O quanto his, Anima, facibus melioribus ardent?
Oscula quàm certa dantque feruntque fide?
Quàm placidis castas complexibus itur in vlnas,
Quàm sanctæ sociant mutua vincla manus?
Et suus hic etiam torus est genialis amori,
Quæque maritali fœdera nexa face;
Casta Cupidinea sed fœdera nescia tede,
Nec nisi quem cupiat Vesta subire torum,
Sed neque cycneis hic turgēt culcitra plumis,
Partaque Amyclæo vellere fulcra tument.
Quo duo tam casti thalamo sociantur amantes
Lectus olorinas non habet ille niues.

Lectulus auspicijs tantorum stratus amorum
 Mens est letitia pace quieta sua.
 Lectule, pax anima; cœlestis lectule tede;
 Pronube sidereis lectule caste toris!
 Tu Sponsi atq; Anima thalamus secretus amantis
 Solus es o' tantas dignus habere faces!
 Hoc ego consuevi, meditans, traducere noctes,
 Cum requiem pulso cura sopore negat.
 Hoc meus ille; meos rapuit qui primus amores,
 Est solitus vigili, secubuisse toro.
 Et mihi tunc imas vrit fax Dia medullas,
 Inque vicem flammis vritur ille meis.
 Tunc desiderijs querimur sine voce loquentes,
 Mutaque plus verbis lacryma vocis habet.
 At noua qua subiti sit, nescio, causa recessus,
 Subuereor, vitio sit data causa meo.
 Nam mihi iam spatium plus visus abesse diurno,
 Et secus atque solet nocte fuisse foris.
 Haccine signa forent mutati forsitan amoris?
 Aut illum melior lectulus alter habet?
 Hei mihi quam miseris ea nox fuit acta querelis,
 Qua sine te, vidua nox fuit acta domo!
 Iam propè constiterat medio vaga Cynthia cœlo,
 Altaque sopierat lumina lassâ quies;
 Cum mihi visa tori pulsa vox dicere spondas;

Sur.

Surge, parat thalamo sponsus abire tuus.
 Suscitor, & piceos oculis detergeo somnos,
 Impositum cubito sustineoque caput:
 Et desolatas implens ululatus aedes
 Sollicita, dormis lux mea? voce rogo.
 Hei mihi! responsum nullum dedit ille roganti,
 Fugerat è thalamis transfuga nempe meis
 Protinus accenso reperi vestigia lychno
 Quæ cuperem numquam visa fuisse mihi.
 Dic meus, exclamo, quò fugit lectule, sponsus?
 Perfide, dic meus heu! lectule, sponsus ubi est;
 Et vagor, & toto velut amens erro cubili,
 Ut tua te vidua luxit Alexi, domo.
 Quos ego tunc animo sensi efferuere tumultus,
 Cygnæus fuerat Pax cui fida torus!
 Quæ mentem subito insana vertere procellæ.
 Insolitam dubijs pandere lina Notis!
 Quàm sterili iacuit damnatum pectus arena,
 Dia cui aethereis vena scatebat aquis!
 Iam grauidos labor est oculos attollere cælo,
 Oraque diuina soluere laude, labor.
 Iam neque sacra valent prisca in certamina vires
 Quæ modò lusus erant prælia, facta dolor.
 Scilicet optata dum felix uterer aura,
 Aurea molliculus Pax mihi lectus erat,

Tunc, vt inexpertis Tiro temerarius armis,
 (Omnia qui lingua prelia victor agit)
 Optabam rabidis caput obiectare Tyrannis,
 Aut animam pulcra fundere posse nece.
 Tunc & Apollonia mihi credita flamma, rosetū,
 Tunc rota Costiade Virginis, esse trochus:
 Visaq; sunt Agathe gemini, duo vulnera, torques,
 Blandaque Blandine, Taure, putatus ovis:
 Denique barbarici laniena infanda macelli,
 Totaque carnificum visa theatra, iocus.
 Nēpe erat in calidis tam feruida flāma medullis
 Aurea cū placidus Pax mihi lectus erat.
 At simul ac sponso calor hic abeunte recessit;
 Frigidior Scythico mens mihi facta gelu est.
 Sic noua, quas Zephyris spirantibus educat aestas,
 Decoquit immeritas vna pruina rosas.
 Lampada sic tenui Pallas quam nutrit oliuo,
 Extinguit tremuli bucca soluta Noti.
 Ah male, te placido quasi sponse cubili;
 Qui Crucis in thalamo repperiendus eras
 Pax mihi lectus erat, Tibi Crux erat aspera lectus.
 Hoc te debueram, querere, sponse toro.
 Lux mea, iam quota Tē querendo perdit a nox est!
 Sed quasi, ubi non inueniendus eras.

GRE-

GREGORIVS.

hom. 19. in Ezechiel,

Dilectum in lectulo quærimus, quando in præsentis vitæ aliquantula requie redemptoris nostri desiderio suspiramus. Per noctem quærimus; quia etsi etiam in illo mens vigilat, tamen adhuc oculus caligat.

Surgam et circuibo ciuitatem: per vicos
 et plateas quæram quem diligit anima mea:
 quæsiui illum et non inueni. Cantic. 7.
 C. Blancus fec.

26

X I.

Surgam & circuibo ciuitatem ; per vicos &
plateas quæram quem diligit anima
mea: quæsiui illum, & non
inueni. *Cant. 3.*

TAndē, serò licet, meus est mihi cognitus error.
Si bene quæsissem, sponse, repertus eras.
Credideram placido somnos te carpere lecto,
Commodus, at video, non fuit ille torus.
Quid faciam? cœpte pergam dare membra quieti?
Et sine te somnus lumina nostra teget?
Ah, sine te, nequeam solito dare membra sopori.
Aut vlla, sine te, sponse, quiete, frui!
Non si somniferis inuitet lympba sursurris,
Lympba cauernoso precipitata iugo;
Aut nemorum blandis agitata cacumina ventis,
Multaque, quæ syluis garrula cantat auis.
Aut Heliconiadum, Parnassia turba, Dearum,
Aut pater auratæ Delius ipse lyre.
Nec tua discutiant mihi, Somne, papauera curas,
Humida nec virga tempora tacta tua.
Noxia nec vigilem quæ sopijt herba Draconem,
Fi-

Fistula quaeque oculos condidit, Arge tuos.
 Vix ubi composui luctantia lumina somno,
 Rumpitur indomito coepta dolore quies.
 Et nullam accipiunt oculiq; aut pectora noctem.
 Quin mihi, nox etiam creditur vna, decem.
 Fingit & assidue de te, mihi somnia Morpheus,
 Nec fugis ex oculis flebilis umbra meis.
 Cur toties igitur somni mihi nocte petuntur,
 Si mihi nulla venit, nocte, petita quies?
 Eripiar stratis, mediamque vagata per umbem,
 Quo fors aut ratio me volet ire, ferar.
 Et circumspiciens, num forte quis angulus abdat,
 Queram quem propria diligo plus anima.
 Queram porticibus, queram stabulisq; casisque,
 Perque semel tritas ibo, redibo, vias.
 Nec male perspecta fallet specus vlla latebrae,
 Nec quem transiero, circulus ullus erit.
 Qualis odora canis vestigia pressa ferarum
 Mersa nare legens, lustra, rubosque subit:
 Aut qualis siculas Ops errabunda per vrbes,
 Aspicit an flores perdita Nata legat;
 Ruraque piniferis vestigans ania redis
 Persephonem stygijs optat adire vadis.
 Aut potius Solynsis qualis vaga Megdala capis
 (Cum flebat Domini marmor inane sui)

Saxa

LIBER SECVNDVS, 155

*Saxa per alta rudesque ruit furiata per agros
 Qua dolor ancipitem qua rapiabat amor.
 Omnibus vna locis aderat, comes omnibus vna,
 Vna super Domini funere multa rogans.
 Attica sic viduo volucris gemit anxia nido,
 Luctu sonisque nemus personat omne modis:
 Et circum, supraque volans, nunc ardua summo
 Vertice, nunc ima pendula fronde sedet;
 Et raptam sobolem, raptoris & aucupis artes
 Heu! consanguineo nunciat orba gregi.
 Haud aliter cunctis lustrari compita vicis,
 Non tamen est villo praeda reperta loco.
 Infames vici, loca detestanda plateæ,
 Decepto toties compita trita pede!
 Amissum in thalamis, foris hic reperire putabam,
 Sed male questus, perditus vsque latet.*

AMBROSIVS

L. 3. de Virg.

NON in foro, non in plateis *Christus* re-
 peritur, non est *Christus* circumfeta-
 neus: *Christus* enim pax; in foro lites: *Christus*
 iustitia est; in foro iniquitas. &c. fugiamus ergo
 forum, fugiamus plateas.

Nun

Num. quem diligit anima mea vidistis. Paullu-
lum cum pertransissem eos, inveni quem
diligit anima mea. tenui eum, nec dimittam.

Cartho. 3.

C. Blancus f.

27.

XII.

Num quem diligit anima mea vidistis?
 Paululum cum pertransissem eos, inueni quem
 diligit anima mea; tenui illum & non
 dimittam. *Cant. 3.*

R *Estat adhuc tota loc^o ullus omissus in urbe?
 Aut regio nostro non peragrata pede?
 Flammiferis cuncta facibus luxere platea,
 Nullaque vel minima computa spreta via.
 Hei mihi quos vicos, qua non loca tristis obiui?
 Vrbs etiam in tanta defuit urbe mihi.
 Sed quid in hos frustra iuuat incubuisse labores,
 Si sponsum semper quero, nec inuenio?
 Ergo domum lacrymans, vestigia retrò ferebam,
 Quique rogaretur, nemo viator erat.
 Cum prior portis à mœnibus aufero gressum,
 Et vigil ad portas occupat ecce cohors:
 Ac prior, hic dixi, quem diligo forte latebit;
 Et subito, vigiles, reppererint ne? rogo.
 Illi, cum tacito conuertere lumina risu,
 Verbaque dentatis reddere salsa iocis.
 Et quidam; quisnam ille tuus quem diligit ignis?
 Absque*

Absque suo nosci nomine posse putas?
 Parcite, respondi, tam rusticus, est mihi candor,
 Scire omnes rebar, quis metus esset amor.
 Nec magis vel Pyladis notum, vel nomen Orestis,
 Nève tuum, Thyse, Pirame, nève tuum:
 Vosque etiam, quamuis, quem diligo scire negetis,
 Scire, nec ignotum posse latere, puto.
 Obsecro, dic igitur Custodia pervigil urbis,
 Num meus hac vobis tendere visus amor?
 Ille meus, propria quem plus ego diligo vita,
 Qui quoque me vita plus amat ipse sua.
 Dicite, quando abiit? quantillo tempore mansit?
 Quaque præbensurum se simulavit iter?
 Hac ut aut illac? dextra vel forte sinistra?
 Solus erat? socijs an comitatus erat?
 Excubia falsis iterum risere cachinnis:
 Ai mihi salsa meas obruit unda genas:
 Transieram, sponsi neque spes super ulla videndi.
 Mensque erat in damnimersa dolore sui:
 En subito, dum cuncta animo tristissima voluo,
 Nullaque, quam tanta, vota minora spei;
 Ille meus, tot à toties questus in urbe,
 Iam non questus constitit ante oculos.
 Exilij, mistoque metu perterrita, gaudens
 Vix potui proprijs credere luminibus.

Et,

Et, Tene aspicio, mea lux, mea vita? volentem
 Dicere, vox harena faucibus impedit.
 Qualis ubi viso coniux inopina marito
 (Quem mendax tulerat rumor obisse diem)
 Obstupet, ac visa veluti percellitur umbra,
 Optantemque loqui, pallida facta, fugit.
 Nec nisi iam noto reducis fidentior ore,
 Audet in amplexus coniugis ire sui:
 Tumque veretur adhuc, ne se male credula fallat,
 Inque fidem leuior decipiatur amor:
 Sicego, dum trepido rediere in pectore vires,
 Teque iterum ante oculos, sponse, reuiso meos,
 Subdubitās, speransq; timensq; & amore fatiscens,
 Tunc es quem video, clamo, vel umbra tui?
 Ah sponse! ah non es! non es, quem diligo, non es!
 Imò es, quid dubito? numquid es? haud dubito
 O mea lux, video, te nunc video, mea vita;
 Nil ultra dubito, lux mea, te video.
 Agnoscentque tui vocem presentis & ora,
 Inuolo in amplexus, sponse reperte, tuos.
 Iamq; ego te teneo, neque per vaga compita quarā,
 Ludibrium, vigili nocte futura gregi.
 O mea si geminis mutentur brachia vinculis,
 Atque manus manicis, compedibusque pedes!
 Quam te complicitis, mea lux amplecterer vlnis!
 Arctius

Arctius amplexu, vitis & ulme, tuo.
Arctius anguipedū manibus, pedibusque hederarū
Quæis obit annosas herba marita domos.
Sed neque te nostrī lassent, mea vita, lacerti,
Sapē nec errantes per tua colla manus:
Longa Tui subeat; mea lux, absentia mentem,
Nec nisi pensari tempore posse putes.
Ah citò tam longi quereris compendia damni!
Vix ego iam coepi, tu satur, ecce fugis.
Non ita discedes, non tam citò liber abibis;
Non nisi pugnando viceris, effugies.

B E D A

In 3. c. Cant.

T Antò instantius inuentum tenui, quanto
tardius, quem querebam, inueni.

L

Mihi

Mihi autem, adhærere Deo bonum est,
ponere in Domino Deo spem meam, Psalms.

C. Blancus fec.

28.

XIII.

Mihi autem adhærere Deo bonum est,
ponere in Domino Deo spem
meam. Psal. 72.

Quam mea, per varios, vita est exercita casus
Ut pila, percussu pulsa, repulsa manus.
Munera belligeri primum placuere Gradiui,
Armaque spe laudis, sanguinolenta tuli.
Arma dabat animos, & erat spes omnis in armis,
Ceu foret hæc votis meta futura meis.
Sapè vigil tetricas traduxi cantibus horas.
Et custos speculæ tedia longa tuli.
Nec semel admonitu fraus hostica prodita nostro
Cum signum toties, ore, vel ære dedi. (est,
Addidici septis fossam producere castris,
Et sude prefixas impedisse vias.
Quin etiam subita faciem componere pugna,
Et trepidis animos addere, voce, globis.
Denique non tenuit belli quis certius artes,
Militis auxilio seu ducis esset opus.
Ah, quoties Libycas pressit pes lassus arenas,
Et cecidit madidis sudor in ora comis,

L 2 Colla-

Collaque magnanimus tinxit fumantia puluis;
 Nec tamen unda, sitim qua recrearet, erat,
 Ah quoties gelidos fluuiorum in nauimus alueos,
 Aere granante humeros, aere grauante caput,
 Oraque prensatos retinebant mordicus enses,
 Nando per obstantes cum ueheremur aquas.
 Bellantem tenuit iam tot me Mars piter annis,
 Principioque pedes, sine merebar eques:
 Quoque tegor, decima fuit ictus arundine thorax,
 Laesaque sunt totidem cassis & umbo locis.
 Lethifero cecidit sonipes mihi tertius ictu,
 Crista quater, galea cuspide, rapta fuit.
 Quin animam praecipit in aperta pericula misi.
 Dum nimis hostili dextera caede calet.
 Nulla tamen nostro tunc sunt data vulnera tergo,
 Omne sed aduerso pectore uinus erat.
 Nempe gradum tenui, contra ferrumq; facesque,
 Telaque, precipiti grandine plura tuli.
 Perque meo factos gladio spatiabar aceruos,
 Imposito subigens corpora strata pede.
 Quis putet, hoc tantis caput insuperabile bellis,
 Non etiam bellis, vota tulisse suis?
 Heu mihi! post partas proprio tot sanguine lauros,
 Post tot ad infernos funera missa lacus,
 Post toties meritas gladio victore coronas,

Post

Post tot fixa tuo signa, Gradiue, tholo
Vna tot egregios deleuit culpa triumphos,
Nec fuit vlla super nominis vmbra mei:
Et grauis in poenam me diruit ære Tribunus,
Iussit & incincto turpiter ire sago.
Gloria quin odijs populatibus obruta verti,
Sic cecidit tanto Marte petitus honos.
O vtinam potius pro te, Deus arma tulissem!
Non ita cassa suis laudibus arma forent.
Te super, intrepida melius spe, vota locantur,
Vt fundat trepidas anchora fida rates.
Ergo suum Odrysi positum suspendimus ensem,
Atraque sunt curuæ iussa valere tubæ.
Tum lucra, tum vigiles, lucro arrisere tabernæ,
Vnaque Mercurio cura litasse fuit.
Tum piper et lanas Lydo reparauimus auro,
Veximus & grauida grana, merumque trabe,
Nostraque Barbaricos tetigerunt lintea portus
Et sinus inuecta vix sine merce fuit.
Scilicet è minima magnum re cogere questum,
Maximus hac studij parte triumphus erat.
Creuerat aggestis iam densa pecunia nummis,
Nec domus immensas arcta tenebat opes.
Classis, & ambustis onerata redibat ab Indis,
Sed periit, patrijs proxima classis aquis.

Plurimus implebat tabulas mihi debitor ambas;
 Credita periurus debitor esse negat,
 Ergo velut liquidis sal crescit & interit undis,
 Ut creuistis opes, sic perijstis opes.
 O quanto placidos tranquillius exigit annos.
 Qui neque lucra cupit, qui neque bella mouet!
 Diues Athlantiade, tua linquo negotia, dixi,
 Nulla mihi uestra merce redempta quies.
 Quid facerem, toties frustrantibus omnia votis,
 Marte negante decus, Mercurioque fidem?
 Regis in ignotam subrepsi nobilis aulam;
 Magnaque mox Regis fama relata mei est.
 Et vocor, & videor, placidoque arrideor ore:
 Dum loquor, & prona Principis aure fruor.
 Nescio quid fuerit, quod Rex ita cepit amare,
 Non fuit hoc meriti, sed magè sortis opus.
 Seu fuerit virtus, seu sors, seu Regius error,
 Maximus exiguo tempore creuit amor.
 Sape diem nocti coniunximus, inque loquendo,
 Non fuerat visus præcipitasse dies.
 Sape domi tacitas lusu traduximus horas,
 Vnaque saepe foris mensa duobus erat.
 Non ita Seianum Latie fauor extulit Aula;
 Clitus Alexandro non ita carus erat.
 Commodus haud tantum potuit tribuisse Cleandro,
 Aut

Aut Constantini plus amor Ablauio.
 Iamque sua fateor, fauor hic, nouitate placebat,
 (Vt prope non solita res nouitate placent)
 Aulaque felicem, felicem turba vocabat,
 Quod mihi tanta Ducis gratia parta foret.
 Vah! nimis infidis subnix a potentia sceptris.
 Que minimo sortis turbine versaruit!
 Ecce, minax tetricos cœpit Rex ducere vultus,
 Nec tamen est vitio gratia lasa meo.
 Hei mihi! cœptus amor, subitam se vertit in iram,
 Hostis & è patrio cogor abire solo.
 Et vereres auxi casu, noua fabula, fastos;
 Fabula sic elegis triste canenda meis,
 Arcadij Eutropius, Stilico redinius Honori,
 Et Constantini Cæsaris Ablauius,
 Clitus Alexandri, Tiberij Seianus imago,
 Heu nimis historia vera fuere mea.
 O Deus ò quanto tranquillius exigit eum,
 Qui locat in sceptris vota que spesque iuis!

*Sub umbra illius quem desideraueram.
sedi. Cantic. 2.*

C. Blancous f.

29.

XIV.

Sub vmbra illius, quem desideraueram,
fedi. *Cant. 2.*

Fors iter ignotas longum meditabar in oras,
Et bona iam coepta pars erat acta via.
Vique solet lassus metam spectare viator,
Credebam spatijs pauca deesse meis.
Vi coepi reliquos metiri prouida passus,
Maius erat medio, quod superabat, iter.
Hei mihi! tum refugia ceciderunt corpore vires,
Totque nimis durus, millia visa labor.
Ergo oculos caelo misera cum voce tetendi,
Ferret an hinc aliquis, voce vocatus opem?
Et mihi, quis dixi, dabit hisce sub aestibus vmbra?
Solis ab infesto verberor igne caput.
Aspice, sub plantis quam ferueat arida tellus,
Siccaque senustos vrat arena pedes.
O nemora! o rigua, frondosa cacumina, sylua!
O latebra! o fontes! arboreaeque domus!
O utinam, virides pandat mihi populus alas,
Aut caput hoc mali fronde comante tegar!
Audiit ille meas solitus lenire querelas,
Cuius

Cuius erat toties umbra petita mihi.
 Et scio, quo properas. scio, quas, ait, arripis oras,
 Et scio, quam toties anxia poscis opem:
 Cœlestis Solyma longinquam tendis in urbem,
 Quamque agis in terris, huc tibi, vita via est,
 Iamque grauat longi te tanta molestia cursus
 Et cuperes Mali fronde virente tegi.
 Ecce tuis venio sperata laboribus umbra,
 Quamque voues, placido tegmine Malus ero.
 Aspicias herentes funesta ex arbore palmas,
 Quosque fodit geminos cuspis acuta pedes?
 Aspicias innumero laniatum vulnere corpus?
 Aspicias? heu vix est corporis umbra mei,
 Hæc tibi quesitam fesse dabit umbra quietem,
 Portus, & in duris, hæc tibi malus, erit.
 Dixerat, et vires subito rediere iacenti,
 Tanta loquente Deo, visque vigorque fuit.
 Tunc ego suspiciens, in sponsum lumina fixi:
 Hei mihi suspensus de Cruce sponsum erat
 Et qualis, sponse, inquã hæc est, quã tristis imago?
 Hæcine erit capiti Malus aprica meo?
 Hac ego sanguinea languens residebo sub umbra?
 Tu, crucis infami stipite fixus eris?
 O mala Malus! & infelix, quæ te manus umquã
 Fixit humo! manus hæc, cæde oruennta fuit.
Attamen

Attamen hec letos malus iacit ardua ramos,
 Utque cubem, placidos umbra dat apta toros:
 Umbra dat apta toros, sed non tamen apta sopori:
 Ah! magis haec lacrymas, Malus et umbra petunt.
 O bona Malus! & o felix, quae te manus umquam
 Fixit humo! hanc sidus iam decet esse manum
 Ah video, cui te similem, mi sponse, vocabo,
 Sape mihi Umbrifera munere functe domus.
 Qualis onusta rubris late sua brachia pomis;
 Spargit, & apta siti munera Malus habet;
 Exsuperatque suas, numerosa fruge sorores,
 Vna nemus lassis, hospitibusque penus:
 Talis es aestiuis mihi, sponse, caloribus umbra;
 Lymphaque dum sitio, dum fameoque, cibus.
 O quoties ego te! quoties, mi sponse, vocavi,
 Ut semel illa meum conderet umbra caput
 Hic ego, si liceat, dixi, gemebunda sedebo;
 Ut sedet amisso mœsta columba viro.
 Et modò purpurei concreto sanguine crines,
 Et modò materies, labra, doloris erunt.
 Nunc oculi ante oculos, nunc, frons, nunc pedula cervix,
 Nunc os nunc atro barba cruore madens
 O quoties latus hoc, lacrymansq; gemensq; videbo
 Ne videam, lacrymis, impediaturque meis
 Multa tamē dabit hoc unū mihi vulnera, vulnus,
 Saucia

*Sanciam dum geminos labar ad vsque pedes.
Tuncq; iterū amplexu lignū lacrymabile strigēs,
Subscribam hæc plantis verba suprema tuis:
En duo qui, causam præbent sibi mortis, Amantes;
Mergitur hæc lacrymis, ignibus ille perit.*

HONOR:

H O N O R.

Apud Delr. in

C. 7. Cant.

VMbra fit ex corpore & luce, & est itinē-
rantium refrigerium ab æstu, & prote-
ctio à tempestate, Arbor vitæ, scilicet *malus*
est *sancta Crux*: fructus eius *Christus*, *umbra*
tutela vel refrigerium humani generis.

Quo-

Quomodo cantabimus canticum Domini in
terra aliena. Psal. 136.

C. Blancus f.

30

Q
Let
T
Qu
T
Ner
A
Qu
V
Dic
S
Qu
N
Et c
A
No
Q

XV.

Quomodo cantabimus canticum
Domini in terra aliena?

Psalm. 136.

Quid toties cantus iterare iubetis amici,
Seu lubeat digitis, seu iuuet ore loqui?
Letitiam cantus poscunt, animiq; quietem,
Turbida cum mens est, os digitique dolent.
Quin magè cātādū cum mens iacet agra, monetis,
Tuncque opus esse lyra, tuncq; opus esse chely,
Nempe suo nimium ne mersa dolore labor et,
Aut intenta suis, sit nimis ipsa malis.
Quid quod opem certa promittitis vsque medela,
Vestra nec exemplo dicta probante carent:
Dicitis hanc causam cur lassus nauita canet,
Sollicitat celeri cum freta lenta manu.
Quique gregē virides pascendum ducit in agros,
Non, nisi ne nimium sit mora longa, canit.
Et canit vt fallat fastidia longa viator,
Miles & vt cantet, noxque laborque facit.
Nō ego, quod faciunt miles, nauita, atq; viator
Quodq; facit pastor, damno rebellis opus.

Adde

Adde quod et Domine iam dudū assueta querelis,
 Ad solitos gemitus plus mea lingua valet;
 Vix que retentanti iam carmina prisca subibant,
 Musica quin etiam res mihi visa noua est.
 Vtique timet longo veniens è carcere Solem;
 Sic mea letitiam lingua modosque timet.
 Ad numeros quoties fuit impetus ire relictos,
 Aut solitam digitis sollicitare chelym;
 Aut docto querulas impellere pectine chordas,
 Aut mollem articulis increpuisse lyram;
 Aut leue ceratis modulari carnem auenis,
 Aut voci liquidas associare fides,
 Heu! toties lacrymae sunt, me tentante, profusae,
 Et lacrymis, digiti, voxque retenta fuit.
 Mox luctata iterum cantu deducere vocem,
 Et querula digitos attenuasse lyra,
 Nequicquam aduersis sensi me rendere musis,
 Vlla nec est nostra barbitos icta manu.
 Interea longa iam desuetudine pigra,
 Artem deditigit voxque manusque, suam.
 Nec si nunc studium grauitatis inane retentem,
 Mollescant studio tristia fata meo.
 Esto, sciam lenibus tamen addere carmina nervis,
 Aptaque mutandis sit mihi lingua sonis;
 Et vincam Aonias digitis, aut gutture Diaas,
 Et

Et mea sit melior, Marsia, Canna tua;
 Panaque multiforem cogam submittere buxum,
 Et superem Threassa stammina docta lyra:
 Quæstibus, an canu videor debere teneri,
 Maxima cui flendi copia semper adest?
 Ah! bene, ne cantem, mihi p mala plurima cautum est
 Vertit & in morem, iam mihi pene dolor.
 Nec locus, ut cantem paritur, neq; tēpora profunt;
 Vique locus sinat, aut tempora, mæror obest.
 Quid? Vultis patria procul à tellure iacentem,
 Externo patrios orbe sonare modos?
 Parcite, fortuna nimis exulis ista repugnane:
 Non est conueniens cantibus ille locus.
 Exul & à patrio tam longè dissita Cælo,
 Impellam patria dulcia fila lyra?
 Parcite tam miserum fortuna vulnus habenti;
 Cantandi externo nulla libido solo est.
 Tristia flebilibus manant mihi lumina riuis,
 Et videor festam posse ferire chelym?
 Semper in obtutu vigilat mens fixa malorum;
 Et cythara videor posse, vel ore loqui?
 Heu! nimis insistant presenti pectora fato,
 Et numquam exiliy sensus acerbus abest.
 Si quisquam his iubeat Amphiona viuere terris,
 Aonio numquam pectine tangat ebur.
 Respectu Euridicen ppero cum perdidit Orpheus,

Ilicet artifices obriguere manus;
 Et manibus cecidit leue cum testudine plectrum,
 Fractaque sunt casu garrula fila suo.
 Quid mihi, non vna fatorum clade sepultæ
 Precipitis, toties vngue ciere fides?
 Dum circumspiciens, ubi sim, te Patria specto;
 Heu cadit aspectu mens labefacta, tuo!
 Cum semel, ò sperata diu, tibi Patria reddar,
 Tunc ego voce canam, tunc ego mente canam.

AUGUSTINVS

Medit. Cap. 35.

Vtinam possem talia dicere, qualia
 hymnidici Angelorum Chori! ò quam
 libenter me in tuis laudibus totum effunderem!

LIBER